nende perekondade arv vähemalt 50 000-ni ulatub. Seega tuli mullu vähemalt 95 000 inimesel tööpuuduse all kannatada!

Kindlasti rõhutatakse aga, et tööpuudus 1932./33. a. talvel veelgi suurem on. Me peame siis oletama, et praegu kaugelt üle 100 000 eesti kodaniku tööpuuduse pärast kannatab, närbub, aineliselt ning moraalselt lõdveneb, teataval määral paratamatult kõlblalt väärtuselt langeb.

On loomulik, et vähegi kultuuriliselt korraldatud ühiskond nii suurt hulka oma liikmeist ei tohi lasta välja surra või täiesti alla käia. Nii on ka Eestis 1932. a. korraldatud n. n. hädaabitöid ja püütud töötuid ja nende perekondi otseselt abistada. Kuid vastavate krediitide puudusel ei ole see veel kaugeltki võinud sündida tarvilisel määral.

Ametlikkude andmete järgi oli kuni 1. detsembrini 1932. a. 21 tööbörsil registreeritud 17 556 töötust ainult 6 175 hädaabitöödele paigutatut, kuna 11 381 veel polnud tööd saanud. Kui palju tööle paigutatuist üksnes 3 päeva nädalas tööd said, seda eelolevad andmed ei näita.

1. jaan. 1933 oli Teedeministeeriumi andmete järgi 26 tööbörsis registreeritud töötuid 15 860. See arv tõusis 15. jaanuariks 1933. a. 18 110-ni. Aasta varem, s. o. 15. jaan. 1932, oli registreeritud töötute arv 9 956, s. o. ligi poole võrra vähem. — Peale eelmainitud 18 110 tööbörsides registreeritud, tööd ootavate töötute oli selsamal ajal tööbörsidelt hädaabitöödele paigutatud ümmarguselt 11 000 inimest. Tööle paigutatutega kokku oli siis töövajajate arv 15. jaan. 1933. a. 29 100. — Kuigi võrdlemisi suur arv töötuid hädaabitöödele on paigutatud, näeme ometi, et veel suurem arv tööle ei olnud pääsenud.

Eesti kroonika 1932 , lk. 76